

Argeislinn

Ángelslunn

Reknað: Ósvaldur Stefánsson.

11. Str. í Landarkróki. Þinnudaginn þ. 30. Janúar 1921. 11. Bl.

Spáð eigum vit að gjöra? sagði háttrústur
ritstjóri Angelslunnar á síðasta fundi; og átti
þess að eigi átti beinlínis, hvort hönn hefði
dólast til að þessu væri svarað þessum, en gjört
var á hinum sama fundi; þá hefði mér
dóllid í hug að melast til að ritnefnd væri
sú þent að gefa nokkurn línunum frá mér rúmda
í Angelslunnum, sem lítils hálton drupa á það
hvort heppi-legt, sé að gjöra.

Þyást er þá þetta: Hver einasti félagsmaður væri
skyldur sínum, gagnvart þeim bæði innan og út á
vit. Enginn stórist undan þeim störfum, sem
hönn er stípaður til og inni þau af hendi eftir
bestu getu. Hafi félagi þetta þjáir augum
mun það sjást jafnvel þótt flórnurinn sé
erri stór, min fundirinn geta orðid hugþerðir
og óhláandi, það er erri þýðingarnest af þeim
seu lengur, heldur hitt af þeim verði með þullu
þjórn og góðri stjórni, það er erri félagsmönnum
öllum kunnugt, að ef starfsmenn hvers fundar
vinna hver á sínu sviði, eins og þeim ber,
þá eru fundirinn fjöl^{þýðing} og morgun þáum
félaga fundum þeim.

Átt: Þjóttu lífi, við getum erri meitað
þá að það heyrir okkar félagskaps til, enda
þótt við höfum nokkra áþökum í þá átt, egi
þarf erri að geta hennar við munum þá vera
þlesti á sama máli, í öðrum ^{stíðing} atvörum hafa
bæði yngri og eldri, komid sé upp félagskaps
sem umid hafa að iþjóttum leitþími, bóðum,
og glímum, en þei bólen lítil á þess hálton
og er sátt til þess að vita, leidi maður þetta
í tal við unga menn þei, þá er við kvæðid, við
kunnum það sem þent er þei, en min stóðum
er nú það, að menn þessi að halda leitþími
áfram þá þei kunn ^{stíðing} þei eins og lítuminn
væður sé þett við að bóta hönn, eins væða línurinn

Bl. upplýstir af augum ákveðinn ritstjóri var til blattid. - Ritnefnd annatist ritstjóri.

stíntu sé af þingum slept, þá er heldur vissi þú
 að kenna, sé sú kunnáttu aldrei notad, þú lengur
 sem, maður afi í þróttu, eftir að hafa leest þess
 rétt að þú betur notum koma þess fyrir líkamann
 ellegan þá að minnast á glímumum þessa afi
 gömlu íslensku í þróttu, það er sorglegt til þess
 að vita hve lítill samlingur vitist vera með þess
 heit. Nú hefeg drógt þú í full fari og allom
 þann líma sé glímt, eins einu sinni, en umt
 ringu hefeg aldrei séð tæna glímu tötum tótt
 þá meira, að þetta skuli eiga sé stóð þegar alom
 áhugi er varum fyrir glímum, einmitt ná og þess
 stundadan af þessi vera heit á lómbi. Si náð lít,
 og er til jafnvæli sumstólan; þá að sjómum
 og dröngi hóftu sé glíman til dögna-stýfningas
 þessum samom á ymsum tímum dags eftir
 áttum, kusu beundur og skriflu líti og sendu
 svo út til vega. Þetta er mesta skemmtun þegar
 laglega er glímt, beði fyrir þátt larenda og
 áhópendu, og veit hvort okkur vantar jafnvæli
 enn frekar, eða til þessan legar góðum og áhuga
 samom vilja, okkur vantar húsnet, sem vit getum
 allis notad eftir vild, til alls þess er vit viljum
 koma í framkvæmd, það verður fyrsta skilyrði
 fyrir þessum okkur kera félags; hitt kemur á eftir.

Skjallur.

- A. Jája gamli vinur, er þú satt að þann
 þessu sonur þinn sé orðinn formaður?
 B. Já það er satt og þú láta vel af stjórn þess
 og segja að þann sé afbragð að ríða sneijum.
- Þjarni seid auður heitar á þessu jörpu í
 blind orru hyl, þá sungu englamnir í
 allri sinni dygd, vel ratar sú þjarna; þá
 sagði Þjarni herti þetta hritinni eg skal
 herta á merinni og englamnir sungu gott
 er sú þjarna, þá sagði Þjarni já veit eg
 það, en betur verður sú þjarna undan þessu

Frageistinn

M. Rr	Laudarkirkja	Þinnudaginn 13. Feb. 1841.	2. Sbl.
Heur til annan hvort Sunndag	Ritnefnd:	Páll Þinsson Þóanna Þóamsh. Sigríður Þóarlausdóttir	Rilshjóri. Jón Þómas Þóarlaus.

Skugleiringar

Í tilefni af grein í tíðaskið klári Frageistans með fyrirspurninni
 „Hvat eigum vit að gjöra?“, vil eg rita hér mitt notast ort, seou hugleiringar
 útaf átræfndu grein. - Ofkast, þegar félög eiga erfitt uppdráttar og eru
 á heljarþróttum, er þat af völdum hjáskorle, en þó er þat eigi átt svo.
 Ungmennafélagið okkar er á völdum grundvelli, sem er valte sökum
 áhrugalessis félagsmanns, sem er beati fari og þreytli af félagsstarfi,
 átt fyrir, og þú mitt sjáandi lílind árangur af þú. Íllt stórf þessa
 mitt þannig löngt, að þat hefir eigi getat nokk þat, sem hjálper
 myndu þú að halda lífi, þau hafa flest horft frá þú, en þess að störfu
 nokknt eftir, sem at gagni má vera fyrir lífostökilepti þess. -
 þat hefir gleymst hvar upptökin voru, - og félagið sleud eftir
 vinnafátt. -

Hvar er leitin þú eflingar félagsinn? - Þessum þessum
 erfitt at svara, en eyting áhrugalessis er keimasta brátt
 og þat er þótt at þú ein eyginn einu getu framkvæmt. - að öllu leyfi
 en sigsall er góð vilji, og sé áhruginn mittill þjá einhverjum
 einshakling, er von þú og vísu að fleiri verði hans að hjóla
 fyrir aðgjörðir og lal þess einu. -

Þessu störfu fyrir endalíggum félagsins er: að allir þaki
 höndum samom og skarfi þat sem hverjum ber, brott heldu er
 sem starfsmátt á fundi eða í framkvæmdarnefndum, og sisl af
 öllu má stjórnaþessu vandræða stórf þín. Þessi fruktastarfs-
 mátt eigi skarfi eitt, má eigi kúast vit að þann vinni þat sem meira
 þat er lepast heft að aflast þú minnu af félags en lesa lítt
 söguþess eða flýttja málefni þú mættu. - þú gægt er af ymsum
 mállum, sem félagið geti látt til sín tæna. - Þessu er eigi nóg
 að mála eingröngu málin og framkvæma svo störfu hversu gagnleg
 sem þú kemur at vera, einu og öfl hefir vilja þessu vit. -
 Áhrugalessis eyddist og félagið eflidist ef vit gæmum leitt þú með þessu
 einhver þessu mit, sem eru gagnleg og öngu verða þú heitru og sönnu fyrir

félagit, eilthvat þat sem veisti þri áhættulega bautaalein. -
þat er margdauud að einu en áspair á að leggja fram þessu
línu, þegar heit og vidding er amarsvegar, og skal eugin leskud
þótt þann saktist eftir einu af þri frá mjúlega sem heim þessi kátri lé
Ming en þjótprifumálin, en flest stór. - of stór fyrir okkur félaga
og fainum. - En skóðum okkur er eigi þómin svo laug í
framfara bráttimi, að eigi metti þingda legra áleidi, þótt af
fáum og smáum var regl. - En hveit er það málið sem myndu
-lyast er? þri er eigi fljótsvarad, og skal eigi regl hér, en
árens leu á þetta sem möguleg leika fyrir auknu félagslífi.

Um húsnetislegri félags okkur hefir mikit verið rætt, og
vandráti af hlotist, en eugin hefir þó haft áhuga þi að minnst
á möguleg leika fyrir eigin húsi, sem en vit fyrsta um þingum
margir, svo margir að ekkert félag hér skendi einu vel að rígi
og myndi þar óþaf fast slarf er gediast mörgum manni
enda eigi þi einstrið karist, ef myndarlegt samkomuhúsi yrði
veist, þri sem fulluagði í öllu þrófun þessa tíma. -

Eflil vill myndi margt segja að slíkt var óþarfi, en egi eigi
verit á sömu skóðum, þri ef skóðum á framhí fyrir þóðum
svo þessu mjúðing þess, sem svo margt amars.

En í skóðum nokkra framhí fyrir þóðum? hefir margt
spyrja - Svant er: þri, efalaust, með þri skóðum að hófin
veit, þatt. - Margma félagar illa fónum vit með öldubjól-
- málið, þegar þat var á dagstí þri okkur línum, þeglega heftum
vit gelat kallat þat okkur, ef áhuga leigist hefti ei deopit þat.
og sitau veit öðrum augnum. - þri er ekkert end ofseint að
itrast. -

Einnig er verkefni fyrir félag voru að vinna þar sem leik
þi mentunarmátt. Þri er ekkert bókasafn sem alþjóða getu þegit
þinar mautsgulegustu fróðleikar í algeugum fróðum, þri eit
þatt, er fjalla um óalgeug þri, - og er það samvæðlega illa þerit
þri flestir en svo efnum þriur, að þri ^{smá} þriur mátt veit
þri slíkt af eigin raunuleik. Þri þri að minn á leið ekkert veigi
að félag voru hleði ein minnisvarta þri velvöldum gegndegnum
þriur, sem án efi myndu gele heft þessum á þri á smá
þriur þriur þriur félag er að efla alþ sem þriur leik er og þriur
og þriur þat með þri eigi laug þri þriur þriur þriur, þriur þriur
en og þriur þriur og leik þriur þriur, sem þriur hefir eigi
þriur þriur að miklum munu þriur okkur illa á þriur, og þriur er
á þriur legra en þriur þriur þriur þriur og þriur þriur þriur
þriur er vart í að þriur vel of þriur og þriur þriur, ef þriur er
svo sljó að einföldni og þriur þriur þriur þriur, og þriur

effil vill að minn leik fyrir vinnu á raunlegru mörku, er
fast best með leik góða fróðleiks bóka.

Félagar! verkefni er alþáttar í þriur um okkur, metti þriur
þriur að þriur vinnu þriur í loftinu þriur eftir að vit góðum þriur
og slarf þriur. - Að vinnu þriur þriur gótt að halda þriur
og af þriur að þriur, en þriur er ekkert veigi, þriur þriur með þriur
þriur þriur og þriur þriur, og eugin hefir gótt af þriur þriur vit gótt
þriur þriur þriur félags allri að þriur á þriur eilthvat gótt
af þriur leika þriur, og þriur þriur er þriur er mikit mikit.

Þriur og þriur hlotist þriur allþáttar að þriur.
Að vinnu þriur og mátt þriur að á þriur þriur veit þriur þriur
mótt þriur þriur þriur mátt, og þriur leika á þriur þriur þriur
ef þriur þriur þriur, annars á þriur þriur, þriur þriur mátt, þriur
er leig þriur svo að þriur. Eugin okkur er ekkert þriur þriur
þriur mátt þriur þriur, þriur mátt mátt eftir vit í gegnum
þriur, á þriur og þriur félagsmanna þriur að vinnu eilthvat
þriur þriur.

Jón Þómas Þómasson

Þriur þriur að vinnu þriur þriur, þriur þriur á þriur
á þriur þriur þriur, þriur þriur þriur þriur þriur þriur
að egi eugin þriur þriur þriur þriur þriur þriur, og þriur er
eitti að þriur þriur að egi þriur egi á þriur þriur þriur, þriur
þriur þriur þriur þriur þriur, þriur er þriur veit þriur á, að er eitti
þriur þriur gótt þriur, þriur þriur þriur í þriur þriur þriur
þriur þriur þriur þriur, þriur þriur og þriur þriur þriur
þriur egi þriur þriur þriur þriur, en en margt þriur þriur
að þriur gótt egi. Þriur er mátt þriur að þriur þriur þriur og
þriur, sem þriur þriur þriur, og þriur þriur þriur þriur þriur
í þriur, á þriur þriur þriur að þriur þriur þriur, ef þriur er.

Þriur er þriur þriur þriur þriur:
þriur þriur þriur þriur þriur, þriur þriur þriur á þriur
þriur gótt þriur og þriur í þriur þriur. Þriur þriur þriur þriur.

þriur þriur þriur þriur
þriur þriur þriur þriur
þriur þriur þriur þriur
þriur þriur þriur þriur

Þriur þriur þriur þriur þriur, er þriur þriur á
þriur þriur þriur, þriur þriur og þriur þriur þriur þriur, en
þriur þriur þriur þriur þriur, þriur þriur ei.
Þriur og þriur þriur þriur.

Fjarri miti Kúfsmis,
blau rit og broxa mér
Ljótis hlíðar lífsins. —
Þesto: Þessu rétt veðst maðr að Simon Dalaskaldi, og segði
hann eynan þessu þing. — Stefan Jónsson Kinnþúfa gekk þar
hjá og Simon lað hann segja álið sitt. Þrim kvæð.

Simon hlíju seins hjá þóllum
Lýgo áttm margbreyttum
Þrags að vígi letr þlluð
Bregða ljóðsverti þarri.
Mátrím þetti að ríða Simon og gekk þarri.
Frámhald. —

Argæisli!

Eg lofati síðast að senda þér eitthvert föðr. — Það er alltaf þegla að lofa
en um efstímar veðr þessu efstímar, enda er mér svo að þessu sinni.
Þótt ^{niðri} ~~niðri~~ einu og að mótanformu veðrblíða og leysing á þóglum þessu.
Þá er mér minnigjörð hjá mér lítið um leysingun, og veðr þessu veðra lítils
gríðr að veðr á þessu átt. — En samla veðr er að standa rit rit minn, og
þýra hl einhverja mola í þessum minnum andlega hartindum. —
Þona að þat þá veðri þér ekki svo ómettanlegt, Argæisli! séll að þat
þenni grunns í kotlangum, og valdi þar þeim skumbum að lættis
þunfi rit hl að ríða þann í þér, og þín þar á eftir yðir kotlangalaus
alla þinnvefi. Þá séu þer þer minnu þessu molar minni ekki veðr.
Svo heilunni þér heilun þína. — Þri þér veðr lillmeti

Þat þessu gamla málsþat: „Þá hló Marmeyll.“
Í daglegu þat minn þarri efl Hallar Marmeyll, en þat minn veðr
raugh. Þraula þinn segr: Marmeyll og þessu þessu eða þessu
þamleyn veðr mirdjípam, og eiga þer oft á veðr einu og álfar
og veðr þessu molar veðr. — Marmeyll einu, — þer em að
sögn í marmeyll veðr þessu veðri, en með þessu og dættungu
þessu þessu — þat þat þat þat þat þat þat þat þat þat þat þat þat þat þat
þat þat: „Hvað er maðr þessu?“ — „Kall vatn Augum, en þat þat þat þat
líreft lísi.“ Þá þinn samla hló er þessu þessu slo þessu
þessu einu og þessu einu, er síðar veðr hl að þessu lísi þessu, enda
segði Marmeyll þat þessu þessu og þessu þessu, er þessu var aftir
hl sjávar flutur. — Rítt minn þat veðr að holl sé á þessu
Augum sin rit veðr veðri, og þessu rit veðri: — eða minn þessu eigi
þessu svo. — Þá að rit þessu eigi þessu á þessu, þá getu þó þessu
og þessu þessu þat þessu þessu þessu minn þat að þessu þessu
þat veðr þessu þessu; heilunni veðri þessu á þessu þessu

Þítt er jafnrið að þessu þat ei veðr einu lítið að veðri þessu þessu rit
líkamum einu og rit minn.

Eill þessi minn dættir: þessu sem vel geti veðr að þessu hl að þessu
í þessu þessu þessu þessu þessu, ef þessu allir þessu þessu þessu
og þessu þat af þessu þessu þessu þessu, — og er þat þessu:
að þessu þessu þessu þessu, og veðr veðri þessu þessu; þessu
þessu þessu. Þessu leit og þessu veðri veðri í þessu þessu, getu þat líka
veðri þat þessu þessu. Þessu þessu þessu þessu og þessu þessu
og þessu þat glöggur þessu í þessu þessu. Er þat þessu: síst hl
að þessu er veðri þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
og þessu þessu þessu er þessu þessu í þessu þessu þessu þessu.
Þessu minn veðr að þessu einu þessu þessu þessu, ef þat geti
veðri hl þessu að þessu veðri þessu með að þessu rit þessu þessu
að þessu þessu er þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
þessu minn segr: „Þat þat þat í þessu þessu, eða veðri,
þessu þessu þessu, og þessu þessu þessu er þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu; þat þat þat þat þat þat, og þessu þessu
alla þessu rit, þessu veðri þessu og þessu þessu er þessu þessu þessu
veðri þat veðri þessu, þessu veðri, þessu þessu, þessu þessu og
þessu þat veðri þessu: þessu þat þessu þessu; og þessu veðri
veðri veðri minn þessu og þessu veðri þessu; þessu þat: all þessu
þessu og þessu þessu þessu, og all veðri þessu þessu þessu
og þessu þessu þessu að er þessu þessu minn veðri þessu þessu
þessu; þessu veðri og þessu þessu, svo að þessu veðri er þessu veðri
þessu minn sem þessu þessu veðri veðri af þessu.“

Þessu þessu getu veðri þessu þessu, þat þat veðri þessu þessu
þessu. Þat er veðri að veðri þessu veðri þessu þessu
þessu þessu veðri veðri þessu, með þessu að þessu, þat og
þessu þessu, þessu veðri og þessu þessu. Þat þat þat þat þat og
þessu þessu veðri minn. — Eill þessu og í þessu þessu. Þessu þessu
þessu, er þat rit þat þat veðri þessu þessu. — Þat þessu
með þessu þessu þessu veðri veðri þessu. — Þat þessu
og þessu þessu, þat veðri þessu. Þat: þessu
þessu í veðri þessu, lítið eill þat þessu. Þat: þessu
þessu og þessu þessu.

Þessu þessu þessu, þessu þessu

Þat þessu

Brageislinn.

M. Br.	Laudarkirkju-Sunnudaginn 13. Mars 1921	J. Ebl.
Skemur úh amanhvorn Sunnudag.	Rithöfund: Albert Solvason Jón Björnsson Haraldur Pálsson.	Ritstjóri Jón Þorsteinsson

Sundlistin

At vera góð smíðað er mikil lík og gagnleg, en ekki ella er að lesa
mátt, þú engir af okkur Laudarkirkjufólginum eru nokkri smíðum að mynd
þat líta sem myndir menn hie kenna, at þeirar fögur og gagnlegu í þrotta
mnn þó vera hugmennaféluginu að þakka, þei þat lét byggja sundljón á einni
kostnað, og úrgefi. Sundkennara. Sundljónin reyndist alluð, fyrsta
en bráðlega kom þat í ljós, að lættu sé er flúktu vatnið úr áinu í fjöllum
ker met úr leit og leit, sem setlist svo á langa botninu. Þar sem
þetta var eigi burka leit, milli þess sem vatn stó í laginu, máti
þat að safrost fyrir og ljónin góðast af þó ári. Nú er svo komit
að þar sem ljónin var dýpt: fyrstinni, mun þafa veit nímlega félms
dýpi svo þar er þinn m, ekki meir en 20 alin. Af þessu má sjá
að iðlegdandi er í henni nema fyrir smáðum. - Allir vita að
I ekki er hegt að fá úr smíðafingar nema þó í sjónum, en þat
er mörgum ver víð sjónum þess að öllum óþerra er helli í band
hér framundan kauplimum. eude þarf þat að vera lofa og þámlaust, en
þat er oft óþótt. Af öllu hér framantöldu, vortist helst megalaka
þá ákvörðun að hugmennafélagit úr þó þat þefir þetta mál á slefu-
skra sinni, leggi fram þi og krafta þil þess að eudebala Gómlu
Sundljóninu, svo þin verði vörðuley, fyrir fullortu. Þvíð mnn
félagit eiga. Ey veit at þetta er erfitt þessens félagit þefir ekki
nótt skýrs frá Sambandinu sömnu ónoðrar þat þótu.
Sundljóninu verðum vit að slysgja, þó þin þefir mörgum þó
þann þjörvat og er þjötley í þrotta.

Þetta er svo á félagit að laka mál þetta þil vaxilegar
móttu á fundi þinnu í kvöld.

Albert G. Solvason.

Framfarir

Þú þú herrans ári 1921 gestuð mörg kóndi með undarlegum þetti
þú var þat at Sjólunefnd Skagfirðinga þetti svo vel skipað, að komuð
sendi henni heitðsmeki, fyrir fíðema dugnað og vísunni, séi elklepa
í útsvarstakamálum. Þá vom sendu þin málfræðingar úr Reykjavík
þó að lara þreina vísunni af nefndinni og þar þat gótan árangur.
Þá vom framfarir Skagfirðinga svo miklar að ei verð þengur
komist.

Þú gaf Sigurðs kóndi fátakum allar eiga sínar, en góðist
sjálfr lausamátt, af þó að þú þrofti þann ekki að vinna
nema vera á kaffibúnum og líönu. Þú þell samítt að verð
þem eftir sjálfr þann sögu þrotti góðu meim gótu þrotit.
Þú var sett á stópa námskeit þil að þennu sildarstúlkum grantoged
og var þú skípað framkvæmdarstjóri, og þetti þat þitt meim
mikill.

Þú höldu menn þann allar eiga sínar, og þennu meim, þú þell
að þá at góðu af þinnu.

Þú var þat þetta með dýr en meim, með þat fyrir augum að
meim gótu vort at dýrnu.

Þú vom allar vísstíptaskakji rekna þurk ír meim félaginu
og þetti þat þinnu gótu þreimnu.

Þú lifti Margerit og Margit á þó at skulda þá kaupmóttu
og flegra 8%.

Þú mentaði þin sjálfansig og varð haldi mátt eftir þá
þú var sjónarmit þinnar gótu at almennu sjónarmiti, og þú var
þetta kvætt:

Þú framfórum þinnast þinn þróast, þá best
og þroftu at andga þinn anda.
A þennu þinnu á þetta þaf þinn must.
þin verð þin aldir at standa.

Þú þinnu.

Argvistinn

11. Ar	Laudarvíki Sunnudaginn 21. Mars 1921	4. Fl.
Skemur ítt annan hvorn Sunnudag	Ritnefnd: Hallgrímur Ólafsson Ólafur Traustason Sigrún Magnúsdóttir	Ritstjóri Jón Guðnason

Foringanga 1921.

1. Stakkar sól á himinvegi
hellir geislaflóti skara
ítt um geymslunni ómalandi
ylmar loftit fagar lera
2. Ó þú lífzins lífa gjafi
líf og yfir frá þér strengur
hvílik dásund ert þú ekki
ómlegum mammahinni
3. Hvílik gleði er það ekki
oss er þinnu norðri í höfnum
þegar vinnu dagsins dróttning
dag hvorn - Skund, frá mygura höfnum
4. Styllast mátt, ríkkir rofna
róttull fagar ála stígr
loftit vermir lífsir heimi
leugra fentast seimna hrígr
5. Þjó þinn fjalla þinn háar
blóma ofunni, sigokrossi
ordnum öllum, rautu gulli
rendum etalshina fausi
6. Glebra ofal ískristallar
mss þeir þitna og mtr síga
7. Þinna brættir blómin lífa
og brosa móti himindrothring
vinnu rauða, reifar þrifnað
rótti skor af þinni lótning.
8. Þinnu vörðum kótar blíta
bríngingun á sjó og laudi
Gleðir fugla flókar létu,
foam nun geymslunni, þatt kvakandi
9. Þvetjum allir vinnu, vete
vegeri minnum þerri hljóla.
Skilum voru. - Ur hugu minnum
heitar óskir foam sig þjóla
10. Þennu þú sól, vinnu anda andga
af alskynsmunt og dýgðnum sömnum,
félagsklóm í brjóstrum flétlu
er þerigötur á vöxl ömnum.
11. Þofni mygura veiti og þrethla
róttir kórleiks samon vatti
þú minn dæd og þenkning róttu
þrostul lítt og komu axi.
12. Þú minn þegra foldu þou
þannkvandauna sömna blíta
þú minn ást til allarjardar
límig fjalla hugi líttu.

Eg get það ekki.

Eins og þú vitir fór ég útaf síðasta fundi átt en þó minn var slíkt
og var mér þú líklegt að ég væri í ritnefnd. Þú datt mér í hug:
„Eg get það ekki.“ Vilt þú þá taka þessi ört líkt eitt þú alþingmar.
Einhver stærsti þrostuldu fyrir öllum framförum er vantraust
mamma á sjálfum sér og dæleysi. Þú veitir þegar oftast er þetta:
„Eg get það ekki.“ - Þegar þú ert eiga að fara á lara þú geta þá
þú ekki. Þinnfíllit sem hefur vðskípli og í að fara á broyfa
mú síti „geta þú ekki.“ - Þú veitir, sem eiga að sjá min
heimilin og þú margt þeir og þóft oft að halda í slíllingun
„Getu þú ekki.“ Framfarumminni sjálfir sem oft hafa lepið á
á „þinnu myksum þú veitir, en þáfa ekki komit þinn
dættis „getu þú ekki.“ Þá veitir, sem eiga að veita að þáfa
ofan af þú ert í basti og þú veitir, „getu þú ekki.“ -
Þú veitir, sem eiga að veita að þú ert á jöðnum, og oft
veita að þú ofan þú veitir „getu þú ekki.“ - Embættis
- minni, sem eiga að sjá min að lögmum sé hlýtt, og þú veitir
vetti minni. - „getu þú ekki.“ - Þú veitir, sem eiga að þú veitir
þú veitir og veita þinn ungu þann veg sem þú veitir eiga á ganga
„getu þú ekki.“ - Þú veitir, sem eiga að þú veitir, sem eiga að þú veitir
og vana sjúkdómnum „getu þú ekki.“ - Þú veitir, sem eiga að þú veitir
eiga á þú veitir, þú veitir og þú veitir í þú veitir, og með þú veitir
„getu þú ekki.“ - Þú veitir, sem eiga að þú veitir, sem eiga að þú veitir
er þú veitir vðskípli og þú veitir þú veitir. Þú veitir
þú veitir að þú veitir er vett þú veitir, og þú veitir vett
vett, og þú veitir að þú veitir vett að þú veitir þú veitir, en
ekki þú veitir þú veitir á moli þú veitir, þú veitir oftast af þú veitir.
Þú veitir þú veitir þú veitir þú veitir eitt þú veitir að þú veitir
þú veitir, er þú veitir þú veitir þú veitir, þú veitir þú veitir
og „þú veitir af þú veitir.“ - Þú veitir er þú veitir þú veitir, þú veitir
- minni, þú veitir vett þú veitir eitt þú veitir „Eg get það ekki“
eiga vett þú veitir vett, þú veitir þú veitir þú veitir að þú veitir
Að veitir og þú veitir er þú veitir þú veitir þú veitir þú veitir
Þú veitir er þú veitir þú veitir þú veitir að þú veitir að þú veitir
og þú veitir - þú veitir þú veitir þú veitir þú veitir þú veitir
að þú veitir vett þú veitir þú veitir og þú veitir er þú veitir
Þú veitir þú veitir, þú veitir þú veitir að þú veitir er þú veitir
þú veitir þú veitir þú veitir þú veitir, þú veitir þú veitir
þú veitir þú veitir, og þú veitir þú veitir þú veitir, þú veitir
þú veitir þú veitir. Þú veitir vett þú veitir þú veitir þú veitir

sjálfan sig en mángum. Allt er þetta gott og rýtsamt og eflaust þarflegt. — Þar virkist framkvæmdarstjórn grautgerðarinnar vera bestli kemarinn, eða er hana í mörgu mihlæti mátt. — Þó er kvortad eðran undan grautinni — hord hana þessu háttu — og mækt skugginn — en gáungarnir fæmir að tælla grautinn skugggraft — og kemarinn skugggraftarprofessorinn. Stjórnungrátt virkist einnig vera eð veitti eigi af að geuginn yrði skólaveginn í annað sinn. — og þá heldst aftur á bak — fgrat hin að ferdin virkist eigi hafa dugað.

Þegar á heildina er líkt fyrir fundinn að öllulegti vel fram svafri flest stórframkvæmdarhluti og þessi heldst hljótt um sig fjárhagslega. — Fundinn stóð halsstert lengi en vauðar, sem var kein afleiðing af að svo langt lími fór til svafinga. —

Þar voru einnig aðrir fundir á morgun hattu skemkilegir. Þá var eftir almennu fjórnáttí eró mittil samgöngu virkist í gáðverfamanna og annara stáðarbrá, að það átti að ekipta þeim mitt á sveilinnar, þó þeir væru ómátt á þeim eisu og ni væri. Undirriti átti þetta að gerast af þó að sveitamauninn er svo vel ríft kaupstáðarbrá og til þess liggja sex aðalorsell á eðant mörgum emætti; þar eru þessar:

1. Þeir vilja ekki vinna hjá þeim fyrir ekkert
2. af þó þeir vilja ekki kaupa að þeim vatnskláudis mjólk á þó anna þollinn.
3. vegna þess þeir vilja eigi láta þá fá frítt sinn, fyrir það sem þeim þórnast að gefa fyrir þann.
4. fyrir að margir fara í síld, sem beudu hata mestaf öllu, miðlumir en hordaudann.
5. af þó þeir vilja ekki vada sig hjá þeim fyrir líkt kaup og eum minni mat, svo þeir geti lifað á kaffihúsum og "eioenn".
6. fyrir að beudu setja skiptir sínar á einu og afþapar og verða svo heglusir, og keuna svo verkafólu: um all Saman.

Mikil er ein samgöngu og mángastu.

Aftur á móti hafa aðrir geugit svo langt að segja að sveitin hri sé á kaupstáðinn, og beudu mi yfir heljarmittit mól um hvort svo eigi að vera framvegis. —

Þá listu stáðarbrá á gleðröðum þvingunum sem komu úr sveitunum að sögn beudu.

Þá gaf skugggraftarprofessorinn þá yfirlýsingu að hann heugti svo vel að ekki þyrfti að tala. —

Þá var haldinn fyrirlestur um sjálfmenkun, sem snérist

mest um atgjafa böna og kaupgjald þreutara. —

Þá vildu einnig auðalsmenn að allir kaupstáðir yðu í egi; lagdir, vegna þinnu illu ábrifa sem þeir heftu á fólk. — Síðspillandi og letjandi.

Þá vildu einnig lagasniðar leggja jámbraut að Þeynjarstóðum svo beudu gælu þessir sögur sínar með henni á þess þó kemur vit í kaupstáðinn, — að líkindum hefir þann etlad að brúa stjörnu með gömlum málaflakjum og rangindum.

Þá fór Sigríður á sjónbeiki og dauðakomur, og hefti: eflaust samtá, bio líka, ef það hefti verð þér. — um kaffihúsi veit ef ekki — þó það er eflaust betra að fá kaffi gefins hjá stáðarbránn. — Þótt fyrir þessa heftu, mun þann ekkert hafa gefit af eiginum sinnum og létst það þó rang henni sem aðe hefti heugst. —

Þá var það að einn varð setur af þó þann baldi sig þafa einkaleyfi: í að vera ætlu. —

Margt fleira hefir vit á netinum, sem hefir beuist mi til eyna, og eg hel skyldu minna sem þarft mátt í þjóðfélagi að lofa öðrum að fá vilnestju um.

Þá var það — að í minkeysi — voru þeir menn að fara Þakkusi fórnir síta götu, úr brúna frá Fríðstjóni. Þóttu þá laudalöginn einu og þann þann skollinn kom einu sinni úr saudu — leggnum þann Jónalau, Jónsen, aftan að allarinn og tóku brúna greyit. — Orvæðist mi málit, þó fórnir var eigi fullfær. — Á heugdið skóraf mikit þó laudalöginn voru af brúna af úr rykt og deyftina, og lét ómlega í þó þappinn, en af einhverri slysu; — svoa rétt þinn vegar — leulu þann í vasa einhver — á eant brúsaunum — og þó þá sitja þann að sögn, þar til brúsin er tómt. — Önnur segja að þann minni eflitvill fyllost einu sinni eða svo — þó drjeigt er sem drjept — 10 grömm á dag. — í það minnstu. —

Þóttu neti var haldinn kaupfélagsfundur, fyrir lökudinn dyrunum af vissum ástæðum, sem eugar voru. —

Þá vaknaði heftinúlggingar málit, af þó eigi skrefundinn svafri: það eigi óvgr vel, eða var neugt að eussa að þó.

Þá voru umstæður um það í fullu hord klukkutíma, á heymar sem malat væri í ötab kaffikvörnum, — eða tólu flestra úr Selum sinum. —

Þá rignði svo tillognum yfir fundarstjórn að var lík, sem þellastu skáðadrifa. — Þá var heitit á heftinn þó til fullklingis. —

Þá voru bodnar fram 50 krónur til þess að farið væri afni:
væða mánuans og lekiur þaðan peningar. — En svo þegar
það var framkvæmt var eigi lengi minnst á krönnur.

Þá kom upp og miðgaurmikill í vönglymslubiðnum kaupfélagi
sem framkvæmdorðgjafi vissi ekki hvenig stóð á, en sem frá
almennu efnarmíði var mjög edilegt. — Síðar upplýstisk
að það bæri að minn meira á miðgauri mí. —

Þá var saminn traustlyfirlýsing í misgripum fyrir vauðnað
yfir lýsingu.

Þá var fjöldi manna að vískaðsketjum af því að
kaupfélagið gæf eigi fullnægð öllum. —

Þá var það að þáll vildi — að sögn — veita ungunn mönnum
elguk til að lera að dansa — þó dansinn væri svo hollur og
síðkalandi. —

Þá raddu einnir hugmennafélagar um félagskili, og
aðrir höldu eyna vera eanna félagsmenn veru þá sjálfr.
En fullsamant þykir að eugir eru órjútan félagsmenn og
meiri félagskili en einmitt þeir þeir söm.

Þá stofnadi hugmennafélagið til gleiða og annara íþróttanna
og vildu utanfélagsmenn haka þátti þeir, og væri það sem
laun fyrir líkissviðingna þá er þeir sýndu féluginu með að
vilja eigi fylkja sér umdir meki þeir. — Þrátt fyrir marg
itrekades jatanir á gagnsemi félagsþingsjónarinnar. —

— Þá þótti mörgum slærki galli á ungunn mönnum
að þeir höfðu sjálfstótar skólanir. —

Þá þessu geta þú min séð stórgeisti góts að margt hefir
búið til bitinda þanna þjón þú, og er eflaust margt fleiri en
ég hefir látið upp. — Ég vona þú taki ekki illa upp
fyrir mér, þótt einn í bréfinu sé ekki frá almennu
eignarmíði sem best ríkar.

Ég svo farið þú hefir nokkra áneign af að ég þrjú þá
þér línu sífar, er ég fús til þess. —

Skvet ég þig svo með bestu óskum minn betra
og meira fóðr í framditinni

Þinn einlægr.

Ópinskar. —

Argislinn

M. R.	Laudaskoti Sunnudaginn 10. Apríl 1921	F. J. B.
Áður ítt annan hvern Sunnudag	Ríknefnd: Albert Erlason Fritof Friisem Hölmfríð Skelgud.	Ríkshjori Jónbjörn Magnússon

Lysturnar

Við þessum öllum þessum systur. Ef þú veitst þú að vita hve gamlar þú
er, þá get ég sagt ykkur að þegar syndaflótið fell yfir jörðina
vora þar fadder. Áttok þar hafa verið í þessum þessum Non, veit ég
ekki um, en það veit ég með áreiðulegri vissun að þegar þú
varam slata á fjallinu Þorvat, vora þar veidubliu að þjónu þessu
er úr þessum gægn. Síðan hafa þar botit hvegnu einasta
manni þjónustu einna þar þú ríkinu sem fálakum, þó þú
geta stöðfandi öll stöf sem fyrir komu. Lystur þessur
hafa ekki kaup í peningum, og ekki þurfa þar að silja
á skólalættjum sjálfa sín vegna. Þar hafa úr vinnufélagsklæm
efla þar vora, auk álit vort, letta list og þó ríðr hvegnu
einasta manni á að þjónu þjónustu þessu.

Þú hafa þá allir ekki þessu þjónustu þessu? Það kemur
þú af þó að þar vilja vera virstfastar, en einþakar vorkomnu
kröfnhæðar ég vilja ekki vinnu þessu, sem ekki vilja önnur
og óþægindi vegna þessu. — En þessu vort þar: þjónustu
vora verdu þar blidmáli er stöndur líða og slunda þá
hagar vora með heitri og blid.

Þessar systur vora heita: Wjusemi, reglusemi og
sparsemi. — Skal ég þá minnst í hvegi þessu síg
Með vortu itjusemi á ég vort það að nota hvegi einustu
slunda, hvegi einustu minustu afi vort, að þáðlegnum
meðilegnum hvegi þessu, þó mylsamlegu störfu, er senn
í samræmi vort lífakilyrði þessu er hvegi og línu lífir vort.
Þessu er þessu þessu er þessu þessu er hegt að þá margt.
er oss vorkagar minn, geita skuldir ég þessu og þessu.

okkar félagskap. Já, mi er retrim litim og þann þradde
eins vel og þann heilsu; og samlinin rit þann hefir okkur vinnu
ákjósanleg. Hann var einn og góðlyndur og góðlyndur félagi, sem auðvíg
öllum hlýjan hug og hjartalag. Dæmni einn góðlyndur og góð
vetri, þafa vist elstn mem þepleys lifad.

Hoening hefir þá okka. Þetta hugmennafélagi hefir yfir
þeimann vetrarlinna? Þú er fljótsovar. Felaginn okka hefir
litit vel, þat hefir vaknað upp af möginn og deprað vel
Fyrst bendir meðlimatalan á þat, sem vaxit hefir um meir
en helming, og í öðru lagi sem er jafnvel þyrtingarmest:
(meðliminn) felagarnir þafa flestir gæð skýldu sína. Sem
áगतlega, og þar afleiðandi þafa fundir verit skemtilægir
og hlit eflir vinnu. Þat vori sýng ámarjalegt hl þess
ad vita, ef á þessum góða vetri hefti blómqvast með
mugmennafélagskapinn okkar ódauðlegt þrek og þot
sem gæti orðit hl þess ad margfalda þann og efla.
Eg hefir nú þá samþeirng, ad þann blómqvast og
margfaldist ad félagslölu og aukinnu starfsstöðnum
Okka um lagi, heldr jafnvel um hundrat.

Okkar blandað ekki hugi um, ad þessi félagskap
er öllum strömm þeimni i ad auka og góða aðlegan
og líkamelegan þrekka. Okkar vonar mikil um hl ad
gæta hegnýth okkar öll þann gæti, sem félagskaps okka
skrefir ad, og þer i skauki sínu, en rit vinnu ad Okkar
Auknist þat.

Þá er nú þarfa geugin ad gæti, með góðlyndi og
margþonar ándi, eins og i risinni slend. -
Þinnardaginn fyrsti er minnið upp, og um leit vakna
vinnu, lífsþránn og hin óslökkoandi samútt, sem rit þess
hl i hjörkunum hl móður-náttinn og meðlandinn.
Þrot þránn ad sjá alt mihverfis okkar blómqvast og
gledjast rit komu þinnu löngun og þyrllu þinnardaga
litinn nátturunnar þinn, og rit gledinnot yfir lilla
stáinn, sem er ad þeiga i síg lífsvirkum þá móðursinni,
þar hl þat er alt orðit gætt þá rökinn i lopp, og þá
þinnur þat hl nátturlojmsins eins og rit, þegar þat hefir
þeuzit fullan þrot i lilla kroppinn sínu, þá fer þat
ad langa hl ad skenka, og þeuzir síg alt þat þat gætt.
Þá samley er móðir náttinn, kom félagar! rit allum sem
oflast og best ad líta i þá miklu þot, sem er opin alt mihverfis
okkar, sírskanlega á vinnu og dæmni. Rit höfnum ekkert sem er einn
fagurt og gletandi, ekkert sem veit jafnvel og hlíflega alt þat

göta sem i okkar lífr. Þá vakna líka vinnu, vinnu um ad
gæta orðit sír og strömm ad gæti spraleys, vinnu um ad gæta Anst
upp in neqhalindum koti hl lauds og sjávar, hl þess ad gæta
síðar geugin okvitinn á móti komandi vetri. Þrotmikil og
indalt er ad lífa, og einmitt fyrir þat, ad þú þeuzir áhyggju
og efiti; þat myndi ekki verit okkar nauðnaðit. og áncjinnu
ef rit heftinn ekkert fyrir þú.

Þess vinnu! Þrotinn sem ad sendir stund og
ar, þann sendi okkar nú líka gletilegt og gótt dæmni
Mezi ykkur ganga alt hl gæta og geugin. - þess
óstka og af hlýjum hug.

Þess, þess fyrir vetrinn og góða félagskap.

Þinnardagsmorguninn fyrsta.
þetta orð minnið.

Þinnardaginn.

amars hanfiske og haugit feitt hrossakjöt. Er vit höftum malað og hveit, heldum vit áfram fram Stadsbrú. Er þaðan fagurt útsýni yfir Langsalinn, að sjá hvening Blanda litast um haug, í öfloknum fremst er í heild er meistar dregur. Er vit höftum nokk útsýnisgættu dællu stund, heldum vit áfram að Blönduís. Þar var heilmikið hátíðahald í tilefni af nýdauguinum degi (17. júní)

Löndumst vit þar nokkra stund, og drukkum kaffi í Kvennabirninu (p.e. Kvenn) og heldum svo áfram að þorfaði feygnu vit þar ágata gírding.

Naðla dag (p. 19.) firum vit að Reykjuni í Stríðafiri.

Þar erkerð serslaklega markvert vit þann þedag

Skáundaginn p. 20. firum vit þá Reykjuni, að Deildarlungu

í Reykhóltsdal. Þann dag þá er þá meika fjarrétt

er og hefi nokkurkíma sét. Það var þveráoðtt í

Stríðarsitun. Er það fagurt manmírki, gerl ir sleini, og er

að mig minnir 18. höntut (húnt.) Vitum vit í gegn um

villium til þess að þá takifari til að skora þann sem best.

Þá er vit komum að Deildarlungu, feygnu vit þar ónoth-

legr föttir, að eugin feit myndi falla til Reykjana fyrir er

p. 24. Vitum vit þá naðla dag um kúpt þar. Þar em slær

og meika hvenir í Reykhóltsdal. Þokurinn vit þá og þótt

einkumilegt að sjá hvening sjótaudi vatnið branst út í

hveningmyrdunum og af löngum Klettasprungnum.

Skáundaginn p. 22. heldum vit af stöð til Borgarness.

firum vit yfir Stríð í þri skaut þá Nordlungu. Þótti

okko munur að sjá fagarar hvir yfir hvening sprungu, heldum

er það sem vit höftum átt að reynd heir mýrdar Kom

okko samannu, að auðret var að skýttu var. Þara

víssjón þá þau, heldu er t. d. nodan us Stragafirði

Þá komum um kvöldit til Borgarness, þar vorum fyrir mar-

gestir, þara meðal margir Stragfundingar. Þótti okko

hægt hlutskipti að þurfa að bíða eftir bátsped til

naðla dags. Eins vorum vit að vera, var þri spílað og gíort

er alt til gannas er meik var.

Skáundaginn 23. löftum vit svo af stöð til Reykjana, mi-

1/5 Skildi hl. 4. e. þ. Vor vedrunigjleikilegt, hvassvindi og kólverðir Sjó,

Vor smugit og kvöldit alla leidina. Vit natum svo líka til Reykjana hl 7 e

þ þryggjumu var fjöldi folks, þeakti meik þar mörq Auðlit sem

meik heilsaði uppá. Þeign skildust þarna, og hvar fór heim til

Þa villas sagt þangað, þann þann a hlati að dvelja

Meira.

Frundarféttir.

Frunda var haldinn í félagi nokkru vetrinn 1921. og þar sem hann var með afbrigðum einkumilegt, alla og að stjórna þri komum með nokkruum ordum. Eins og mörqum er kunnugt var þessi aðmefni frunda þriim fjölmennast. Og þar sem margir mjör félagsmennum voru vitstodlis vildu þri eins og stílegr var, þeðast um negra félagsins þá kom þri í ljós að heilabelli þriim gömlu félags höftum mjör eyttst yfir ummörkinum, þarf eugin að viltast þri ákynlegt, þann hl þeaktir, sökum þriim miltu erfirtleika, þann þriim hafa átt vit að skrifa, og sita mun sagt verða. Þri voru ei allar sellu öldandur og meik hlöðun þriim, þann eftirlitum frunda þriim vat sem bary. Þriim þriim meirilega hit auðlega fortalir félagsins, og þriim þriim vildu minnllum, varð margi þriim eftir er ádr. - Þeikk ni eugin höggstat á þriim og grann svo leugi dags.

Er þeikk logni þreypir sig o. s. þri. Eim félagsmátt fulllykti að félagit veri lagalaust og hver gati lífot eins og hann vildi. Nú vand flestum ógréitt mun svör, er ogn og skælfing stíri in flestra augnum, þriim flestum þótti synt, að ástandit myndi verða eins og þriim Morgumbláti lýsir að þriim þriim Bolserittinum þótti ni auðset að hl vandasta hviði, og var að þriim komit að þriim flesti í skýndi þriim stof eim upp og kvat þetta ei stírbattulegt, kvættst glætr stírfu nudir þann lög, sem lunnurim voru í gildi. Lilli ni flestun og þriim síma stílegru hátta.

"Aldrei er fritt", sagt. Karlinu, og Sumádril þá þriim þriim þeikk alt var að komast í meista ró, kom eim með þriim spurningu: hvort ekki veri til skuldbindinga skán og þeikk sagt var að þriim veri ekki hl, heil þann þriim þriim, að félagit veri komit in sambandi þriim, sem þá þeikk ádr veitir, in þeikk að vildi af þriim. Þetta þriim meir mörqum ákynlegt og ganna meik dulorfullum fjörbryttum. Þar ni meikil um þetta velt, þótt eugin euðalegt feygit. Nu þeikk meir þeikkilegast að þriim veri felið að raunsaða þetta og þann meik ordum að félagit veri komit in sambandinu, in þeikk að vildi af, og in þeikk að þriim vildestigi ni þriim.

Þetta er auðvita meista vandavork, er þriim þeikk, eim og þriim auðir hugnummafélags mörqum auðlegum meikllum.

leyst, þótt hærð hafi veitð orðinn, euda er þann viss
 mat at lá aðstíð hjá Eimund, og getur þá notað Vél og
 skrif eftir þörfum.

Þá var leikur fyrir mjög alvarlegu máli, Formaður
 skipti frá því, að heill herflokkur af heimsnum hafði
 rættist á Eimundarstötina í smur og eptilagt mestalla
 uppstæm, gegn flestri lónhentri frá veitunnum
 nema Eimundur Eislason, hann komst heim með
 fulla líku sína, og þótti það hraustlega gjört.

Nú hafa hinir gömlu félagsmenn veitð í stríði
 út hma (gömlu) að veitdu meinvelli, en bost lægri
 hlut, sem eðli deg er, þar sem heimsn er haldvilegur
 fagel. Nú sjá allir að út svo búið má eigi skunda
 og einhver ræð veitð á þafa. Mér hefir dottið eitt í hug
 og það er að þá eftir skólmennum til að verja gróðrar-
 veitina fyrir áráðnum óvællama. Þetta verða
 ávritat at vers hugnir skólmennum, sem eru
 binnir að kynna sér allar hennar reglur, utau lauds
 og niman. Þlíka menn verða mjög erfilt að
 finna, nema í skólfélagi Laugarstöks.

Það er einn og allir vilja skipað á huga sömnum
 skólmennum.

Óleira meðli um þetta segrja en hér latala
 skólar munir at sinni.

Dulinn.

Argeslim

M. R.

Laugarstöki Linnudaginn 20. Nov. 1921

J. Thl.

Staur til auðam-
 - hvern Linnudag

Þibretur. Eimundur Eislason.
 Helgi Eimundsson
 Sigrún Þjartarson

Ritshj. Jón Eimundsson
 Eislason

Vetrarvöld

Ég opna gluggann minn að kvöldi til og steygisk
 út, mánninn er rúmminn upp á blátt himintvöðfir
 og er á suttgöngu eftir driftröllum brúnum austur fjallanna.
 Byggin hefir vafin að sér þunnar gróðrinn, og
 klatst sáinnu hátt á vestasta vetrarhjúpi, Inebirminum,
 sem við stáin mánaus er að sjá eins og óslidinn
 silfubœita, en við nánari alhugun, fa eg séð bergpelin
 í brúnum fjallanna sleypa stuggum einninn silfubœidum
 og þá ljósla hug minn ort skaldsins.

"Líker ljósalta vetrar,
 líka á geislum bleikinn."

Ég alhuga ein um slund hma fjálbreyllu mynd
 himnis og jarðar í vetrarstírúðunum, svo halla eg
 aftr gluggann um leit og eg ósjálfrátt trísle
 að kvöldi kvöldinn.

Minil er hign þín völdugi vetrar.

Sigrún.

Stífr.

Gramansaga.

Streming alvirkadist það að eg skyldi fan að gifta mig
 þessari líka leitvinda manneskju? Uh? Komu einn
 og hin Sigrún mín, ekkert nema Sálurlaus Kjölbólga.

Þarna slendr hinn allan daginn og glápir á mig
á sólinu, og ekki málið hinn orð.

Þessi mál á að segja: „Bólvaðr asni þótu kona!“
hallað hann með flatti og strjúktu undir sornluna.
Hinn er ekki alveg eins gleit minna á og í tilhyggulífium
þi taladi hann ekki nú annat en hjónabandið, þetta
bólvað hjónaband, sem ætlað mig lífaudi að drepa.
Já! þú segi ég þat, þat var nútt í fyrra hjónabandi.
Þi Endrin var vargr, gat hann þi sagt silt af
hverju, hinn sagtist geta bólvað sér uppi þat, að ég
væi sá mesti heimsríngi, sem líl varí mudi sóluinu
og hinn sagtist ekki sjálfis neinu eins, og þi at
hafa átt mig, en þi sagði ég: „Þakkaðu Endri þinn
að ég sáldi vilja þig, þi enginn karlaðr hefti
viljat sjá þig nema ég. Þig. með húðunyndada
brennissvoretí, eins og bólgið Kyranga, og munum,
þennan bróllankna munu, sem gati gleypst heilau
hvat með slori og öllu samau.“ Já, þetta sagði ég,
en þi sagði hinn: „Þú ert asni!“ Þi sagði ég: „Þú
ert kjámi!“ Þi sagði hinn: „Haltu þér samau!“ Þi
sagði ég: „Ef þi heldr ekki kjestí, þi sle ég þig í rottu.“
Þi slóxx hinn þann í eldhús og fór að grenja, þi sagði ég
„Segðu!: Erótinn ekki, munum heldr.“ Og svo var
gekk þat dag eftir dag.

Þro kom Kólerau, og Endrin min dall útaf. Ég
mílli sjálf hila þaffit um morguninn, þi hinn
slót ekki upp aftur, eftir þat að hinn lagðist.
Um daginn reu hinn var jöndur, hann og Sigga fóru
ulan beini í stíft, og spurði hann hvort hann vildi
vera kona min. Já, sagði hann, og strauk undir
sornluna. Eftir þessu sé ég á meðan ég lífi
þi hinn segir aldrei annat en já og nei, hvað sem
ágeuz.

Þetta er anna líf, reglulegt hundalíf.
Ég vildi ég varí dauðs!

Eyþir Stefánsson

Afmalishugleiving.

Þráski fundr Ungmennafélagsins faust mi laugu og þunglenu-
legr, og ég var orðinn afhuga að sjá hann, þegar heidrats
fundarstjóri hreypti málium um fimmtuara afmali Landfróða,
á næsta vori. Fundrim var orðinn laugri en félagsfundirnir líga
að vera, til þess að félagsi gæli állir sebit þi til euba.

Margir voru að þessu sinni fundir af fundi, og yndir
sem eftirsátur sígnilega orðinn þreyttir. Afmalismálið þrom
þi árangrslitit um á fundum.

Ég, sem er illendur á Landfróða, að þi leysti að ég
er þorri þeddr ni uppálinu, og á þið ekkert vinnu, faust
afmalishugmynd fundarstjóra ekki nema mér þjarskýpa, en
með öðrum orðum. Mér faust minar hugsanir, myndu þafa
sketuk í sömugátt, ef ég hefti veití hann sporann, og þið
sem lítu eins á málið og hann, þið sagði ég ekki.

Þautanlega er þat ekki allan þiðna, að láta uppeldisstöðum
eþjala barnabreka sinna. En að áfella frólfis og fólfis, sem
hann heftir byggðau. Þetr að málhejar málsins geti gerl
sig stíljaulega á þessum fundi, áu þess þi að leuda á
glapshigu.

Með opnu bréfi dagseltn 19. Júnar 1863 er Landfróðr
lögqilti sem verglumarstads. Titau eru þi á næsta ári
líðin 59 ár, svo að leugu má ekki draga háttahaldit, ef
þat á ekki að verfa sextugsafmali. Annars segja þeir sem það
vita, að þi þafi ekki veití reist mannaþiligi, fyrr en nóttinn
árunn síðar, en 1871-72, og er þat sígný semilegt, þat sem
sketrum heftir í fyrstu veití lögqiltu vegna lausa kaupmanna
(þinna soonefnda. Spekulanta.), ^{sum} ráku verglum sína á skípinu
íki. Þeir þafa ekki getat sebit af sér þegundin, sem þi þafa
þygt. og þygtja á verglu þið og þi þeygt sketrum. lögqiltu

Landfróðr er ni orðinn helsh. verglumarstadr sigskunnar, og
ekki líkr til annars en hann verði þat framvegis, og hvort heldr að blven
hann sem kaupstads undir kalin frá lögqildingun hans eðr byggjunga
þi sé ég ekki að Ungmennafélagsi gæli sem slendr, beill sé þiðri öðru
þetr en áneqjulegra, en að heidra minningu sketrum, með þiðfar aldar
afmalisqletí, áð en hann verði seðþugt:

Þending: Deinum vilust, veqan
verkin afá og ömmu,
gjörnu gáðinn þregan.
gledjnu þabba og ömmu
@. G. P. Niðlason.

Athugasemd.

Tel má vera að eg á síðasta fundi Lögmannafélagsins, hafi veint heldr fljótt, þá er kom með afmælinum Þaudr Þóris í mína fundum, hefi átt að sjá, að þar sem fundi var ríðinn laugi og farni að líta á daginn, myndu þeir vilja síma máli sem þessu, enda kom það líka í ljós, að svo var.

Eg alhugi ekki að smargir en félagsmenn, ekki vegna fundanna, heldr vegna stæmbanna, sem í efri eru.

Ágði eg smarga sem miq, að áversu gæmsu sem að dæmi er þá er þó ein meiri ástæða á síðja á fundum þótt laugi sé. En að er ólíkt að jónn vorri tilfinningar sem annar. Þakkilegt mitt til þess veita er lögdu máli þessu lítinni, þótt ekki værfar máli sé, heldr þitt af til gæmsu og gledi gæli það orðit öllum sönnum Þaudr Þóris, ef til framveanda áami, sem er tel efandi, þar sem má þessu að orðum, er þessum í sönnu mögulegheitum fyrir að geta aflað þess þar er með þarf, áu þess þat komi harl mtr á íbúnum, stádarins. — og þri var þat að eg vildi hrata máliu.

Ut af grein hr. Þóris. Endlasonar, vil eg leyfa mér að gera þá athugasemd, að það mun hafa veint með opnu brefi dagsellu 24. Maí 1857, að Þaudr Þóris var lögjiltur sem verzlunarstádr.

Þat er alls ekki ~~sem~~ 50 ára afmæli stádarins, sem lögjiltur verzlunarstádr að eg vil láta minnast þess, heldr hins að ári 1872 mun fyrsta íbútarhúsið hafa veint byggð hér, og er þri rétt 50 ár frá byggingu hans í vor Romandi, og hel er tilvænning þá þri er fyrst var veint hér 50 byggð.

Þri
Jón Þóris

Argvistinn.

M. R.

Heur ítt annan
— hvort Lunnudag

Þaudr Þóris Lunnudaginn 7. Dec. 1857.
Piltrefur: Snaljórn Þinggeiss,
Jónna Þingjöld,
Magnús Árnason.

9. Feb.

Piltstjóri.
Jón Þóris

Til aftanskin.

Índisleg brems aflanglot,
uppljómt stýja brant,
lík er hvort sólin þing hljótt
hvert til rímar sáant.
Má er gullfjör helg og há
himnesk náttúran blit,
kveldroðaus geisla glóir á
glitrandi um fjalle hlit.

Stíftin er stari á himinljós
hausar að farast nor
Stjörnunar bláan stádr ís
stílti raftur klar.
Himins rásljós leifir gítt
lýsir um dinnu nótt.
En sátt er hvort loau ljúf og gótt
lundit vort hneðr fljótt.

Títt er vort laud með fjöllu há
fagnol þess aftanskin
hljóttíttan til í hvarnaslá
hegra má öldudagn.
Náttúrusingrar svata best.
sorgmæddi samalund.

En þegar að ofisolin seot
sofnar all værum blund
Tinnandi ljúfu þú fljótt
lífi þínu eftir sér
kirtandi dimmri kuldanott
kulna þá jafnarber
Lagur er haustsvöld Tími á
þógr með norð ljús
en þú verstu líka að drjúpi á dái
dalanna þógr rós.

Þóma Þorlúfsdóttir
frá Stóra Þorpfelli.

Máladisbréfum 15. Dec. 1921

Þari Þorgeisli mínu!

Mú er orðit aðilaugt síðan ég veit þér línu, eða á ey
eigi hegt um vör, þar sem Gangöngumacem á Stójarar
þri þósketjímín er eigi svo hugulsóm að láta þóskum
koma út lífi mér, svo ég hefji neyðst til að nota
til flutnings flugvélna sem faust einu sinni á árinum
norð á Siglunesi, rannar er hin allra mestki gamur
vandar alveg skrifuma á hana og ömur þú skrifu
dans í velinni, en hin stórkvæm þú áfram, en það gáta
út hana er að hin er orðin ósýnileg.
Múit hefir mí geugit á síðan síðast, það: til lands
og sjávar. Þripam frínt og veit í stórum hófum um
undirdjúpin þorskomu í vauki ífridati og skolin
foam á heitum, þá, misjó þú þú þú, en um þetta
stýldu engir fast, en hilt er vera íf oatt er, að harkala
og stóð meinvæltir vadi á laudi uppi og geri faldveidum
vela. Í samleikaþyrir mér þetta eigi svo ótrúlegt
þri í raun og veru eru margar þegundir til af hákórleum
mannharkala sem heitarkalar og eru það þeir fyrstu
sem er hel versta, en þeir að sýnulegti verri en nafna
þeirra, þri ekki er nú að tala að hafa gagna af þeim
og úlhit þrossaket, vilja þeir breiðt ekki, hafa megru
virkjrt á þri, og þri ekki líus aðveiddiag þimur, og er

þri míndr algengum að þeir virði aðra.
All virdisk etla að fara að ganga öflugt í þeim þessum
Lagh hefir verið að hugmennafélagar þri viltjad frá leigt
fundastím, en stærstu galli þara var, að eigendur
hóttu munnat yfir eigi sími, og að þeir vildu róta að
nokkru leigummi, þótti nokkru þri óþega, en til að
spara sem mest, vildu sumir hafa leitt sími á þunndögum
og var það mjög svo þyggilegt, þri þá losuðu meum vif
að fara í þri og gáta haff þad sér til málsbók þri
samvirkju sími, of þri er þá annar nokk til.
Í sambandi vit misaleignasamningum, var það, að rætt
var um vifri að: „sjá nú“ og „reyna til“ í þri þri
2 kl. st. og útheltu margir redustómum aulagift
sími í hilefri af þri, eða var orðit svo miðst of
virdómi og vaku í fundarsalnum, að meum fóma
lyndum at sjá að heppilegra var á þri að óþyggjast
sitferdi sítt, heldu en að jála sítlepi sítt me þri að vija
reyna til að gáta þess, og þri var að fundum samþykki
að alt þri sítlepa fram, en sem í raun og veru var
oparfi þar á hverjum einu þri þri að gáta heids síus
Annar virdisk ógnarvegi í monnum vit orðin að „sjá nú“
og var sjálfsagt að reyna til að þega þri þri
þar er þri gáti heglepa orðit þri þri þri af
versta þegund.
Neyt hefir er að í vifri sé að halda 50 ára minningu
þri þri þri þri þri, og er það vel til fellit.
og þótti mér einstakilegt er er heyrð, að raddir heftu
þri á móli þri, en svo þegar er vissi að áskedau var
þri, að þri vildu heldu líta halda uppi afmali þri þri þri
og kámi það þri 2 uppi það máltili halda á hverjum ári
en 50 ára afmali þri þri þri ekki meum einu sinni, og
þri sjálfsagt að velja heldu hilt afmali, sem of þri
máltili halda uppi. Þá þri þri einstakilega, og er
svérisk meum leit, eða geugr mí þri þri þri yfir
að sem flest vilt svinast, en þri svinast allir þri þri þri
þri mest, eða hafa þri gest þri þri, eins og þri þri
virkending þri me þri: þri þri á hali þri þri.
Þri er af ekki veldi þri þri þri þri þri þri þri
þri er margi en veitir yfir þri þri og gáta heglepa svinast
Þri demis hefir þri ekki smíst meum hiltam þri þri, þri
mí er sagt að hagn þri eudregimo vilt vilt þri þri þri
mí sjóti U. M. F. til dans þri þri, og meum þri þri þri

Sæta, þegar hann var krossinn í skemtkirkefud, að skemul var med dæsi. — Batnaudi er hverjum best að lifa —

Hnu þetta lyki voru allir menn hiðrennem, og hléðir end „háttrir“ og „húðræðr“, en þá sjáldan að það glegmdist þar að smota þá sem fýrverandi húðrennem.

Þá önn upp innan Ungmennafélagsins áhuganemi í him og persu, t.d. einn í hvorri íþrótt, nema dæsi þar em allir félagsmenn áhuganemi, euda kvad hann mest iðræði af íþróttum þeim, sem félagit hefir met höndum. — Tælit er það íþróttum að þakka, og þó sérstaklega dæsinum, að fjölgað svoða í félaginu.

Í ræði kvad veir, að koma med tillofn um það til Ungmennafélagsins, að rakka hieftis lígi annat en arfa í lífræðis höndum, þar sem bersquilest er að sú þrot þrótt þar lang best. — Með þri meir stöðin að nokkru hlýgugi sínum, sem er að gera lífræmi med reklinn í þessu jöfna se meji þrýða laudir. Euginn meir þar, að smor arfalegandi sem fýngendur og fagrur alidum — Og mytseundagjót hin mesta!!

Læt ey svo staturnumit að dæmi, og ostka þer af heilum hny langra lifidys Þorgeisli sínum.

Þinn
Þorgeisli

Þorgeislinn.

M. Þr	Fontartriki, Tinnudaginn 18 Decbr.	No. 10.
Þeir ut annan- - hrom Tinnudag.	Ríknefud. Eyðtinnuþjónu Hulbj. Þinggerðin. Magnus Smar.	Rilshjóri Þin Curtmannustala

Löginn.

Eitt hit allra helsta stöðlyfti þjá þveginu byggingsmeistar-
er: að grunnurinn sé hrætt, að hann á euginn hálth
geti vaskast, sprungit eða hromit.

Þer getum rit rist ortid samomala um, að grundvöllr
eða hromkeimn hvers félagsstapas, sem lögin, og þess vegna
þarf að vera vel til þeirra vandat, og þau svo in gædi
gætt, að félögum öllum þakist að hafa sér samtavant
þeim, vilji þeir heila uppbyggilegis og góttir félagar.
Þess pilegast ólit er, að líg hvers félags séu stult en
stær og ákveðin, og að sist eldrið i þau sé áskreitingar-
- skemur, sem, já, nokkun öllum félögum verdr að
fólakefli. Þer hefir ey eftirvill veit nokkand óljós
og skal ey þri leitast rit að gera mig ákiljanlegri,
smj meir þri að ostkar eigin félagslögin. Þau eru
ekki löng eftir þri sem er: einum áðrum félags
samtralo 20 greinar, þó lígst ey rit að þau gælu veit
nokkand styttri, en þri jafn gagnort. Þá smj ey meir
at áskretingarskemurinn, sem ey minnist á áðan að
slundum gælu slatsk inni lög félaga, og vil leglart
rit af síma slíkan i ostkar félagslögin.

Í grein er gótt þar sem hin vel féluginn ákjósanleg
máfu, en þar finst meir að vanti samk lítilshóttar rit
þri að geta um heimilíf þing félagsins, þetta er andostu
meinlaus in felling ey vinkum, en rit áttunnalega að þri sé.

þá kemur önnur grein sem í fyrsta lagi heldur að okkur að
 byggja stefnu vora á kristilegum grundvelli, þetta allir að
 að vera okkur badi ljúft og sjálfsgætt, þar er vit höfum all
 þátt Kristna trú. En hér er orðar í mörgu ákótvaunt
 og verður vit að vörðum þá sorglegu staðreynd, að vit
 njótum illa uppfylltum þessa trúbindingu okkar badi:
 utan félags og innan, aði mörg okkar, en þó finnst mér
 þessi grein sjálfsgætt, og vörðum förmu vit framvegis
 að veita henni meiri athygli og líkun. Þannig verður
 þil þess að glæða með okkur andlegt lívalíf í redigjörðum
 Þannig verður það okkur og okkar félagi þil meistar upplýg-
 -ingur - þá kemur seinni hluti þessarar greinar, þar
 verður einnig nokkurt lengd, þar einmitt þil þýðing
 er þáfa fundit meistar áskreitingarskemminum í lögun okkar
 þar nu horfir alþjóðvísir vit en fyrir 1915. og „áskreitingar-
 -bannlögin“ gegni gildi. Þessi áskreitingarskemmin er
 kindindisheitit. Þannig þýkir og eftirlit þess nokkud
 minnst í fang, að vada nu þetta ákvæði hér, getur
 vel verið, en min skotum er einmitt þetta: sé einhver staði
 á líkama skemur þetta, hvort heldur það er manna líkami
 eða félagslíkami, ef svo melli að orði kvæði, verður þann
 hvort þess kostur að lækna, sé þann í ástand þess ekki
 ólæknalega. Kallinnlögmálit lætur ekki að sé heldur
 og það gegni alþjóðar að. Þetta lík þar svo er ut:
 sé einhver staðar sykur þetta eigi læknað, kemur: þann
 rolnum, og endirum verður sé að þann sykur allan líkama
 Eg vörð að þar sént mér all samnála í þessu. —
 Þannig okkur nu að vit samþykkingu þessi lög okkar
 íbreytli, á mesta aðalfundi, en þann vörð ekki þórn upp
 þil samþykkingar ritastlitit á, aðinn rætt mittit um þann.
 svo verður einn eða fleiri félagar brotlegir vit þetta
 ákvæði. Hvernig vil þá félagit snúast vit þessu broti
 þil að geta þó haldit virðingun sinni? Aðinn verður
 að þess þinn eða þinn brotlegur; og svo þvæði á að þetta
 þá í sátt aftur og endirum einn og: stúkurum? Sé þá
 getur er þá ekki all félagit orðit brotlegur vit lönglögun
 með þar að þýlma þar með þess brotlegur. Þá þar skotum
 þess er, og þýl vit að þar hafit þann líka.
 Nú lökunum vit þá brotlegur og þann þá fyrir löngjöfn
 völdum, þá verður vit þil þess að þýl þá þess þess þess
 með þar að vera valdir að þar að þar verður: fyrir þýl
 eða fangelsisvíst. Þannig okkur nu, — þar þar er ekki

nema eðli legt þar er vit eynn all félagi í sama félagsstap
 — að þessir brotlegur félagar séu góðir kunningsgjafar okkar, þannig
 ykkur eanni að þar sé þar að þess að ofselja þá rethessin.
 Þá þar minnst þar all þinn, og þess vegna en líka að þinn
 aliti all kindindisfélagit þinn nýg aðgjörðaliti þessu allt
 Aðinn verður félagit brotlegur með þar að þýl með þess
 sem verður en. Þar er þá þar eða þar þetta í
 félagsstap, einn og ein minnst, aðan á, ef þetta er ekki
 þannig. Þar stórnun yfir þessu áskreitingarskemminum í
 félagslögunum okkar, og þess þar; stáðinn áleggilega
 og góða grein, sem gæti orðit þil þess að fýlþýl þess
 — verður eða þýl þess framþinn félagsstap.
 Þannig okkur þ. d. að sé þil greinasinnar þýl þar;
 eitt þar þessa leiti: Þess félagar þess núlls þess þess
 lög, þinn þar þess þess þil að þýl þess félagit, samþýl
 og þess í einhverri hátt þýl þess þess með framþinn
 þinn, þinn vit eða þil vit, svo sem með þess þess þess
 framþinn eða þil, ella verður þess þess vit félagsstapinn
 — Eitt þar þess þess og þetta verður að vera í lögun okkar
 þess þess þess og þess, þil þess að þar geti haldit þinn
 virðingun. Þar er þess min og vörð að félag þess þess og
 verður stáðinn þil upplýl þess og þess, og þá aðinn verður
 öllum góðum félögum sem að þar hýlma. —
 Ef vit sem er þess þess þess í lögun okkar þá gelum
 vit ekki þess í sambandinn, en þar er min skotum að þil
 þess sé nýg vel vörð.
 Þannig fleira metli þess þess þess kindindisgrein þil
 þess þess þ. d. að lögt er þar að þess þess þess þess
 þess 2/4% áþess. Eg er orðinn full þess þess og þess þar
 stáðinn verður þess þess. Þannig sem er þess þess: vel vit er að
 aðinn verður er að aliti þinn og amara þess ofþess, allt að þess vit
 þess þess eða 14% allinn. Þess er þess þess. Þar getur þess þess
 allt, af þess sem ekki: en félagar nema einn, rethessin eða svo að þess
 þess þar þess eða að þess alla félagum, samþýl þess er þess þess
 Aðinn verður skal er ekki þess þess að þess þess þess þess
 og að þess þess þess með þess ákvæði. þess líka grein getur þess þess
 þess félagar þil að þess lögun þess, en er stáð þess að þess á þess: þess
 þess að verður þil þess. Allt er ekki að þess þess að þess þess
 verður þess in lögun þess, en verður þess þess, þess þess þess þess
 — er ekki þess þess, amara verður þess einn áskreitingarskemminum. Eg stýl þess þess þess
 þess allra, þess þess þess og þess á gallana. Öllum félögum er þess þess að þess þess þess
 leysa stýl og máli þess þess þess þess er verður þess þess þess: að þess þess lögun verður
 og þess þess: stáðinn þess þess og þess þess. J. H. H. 13/12. 1921. Þess þess

(ly)

Argæislim.

11. R.

Landarkorti. 11. Marsdag 1922.

11. Feb.

Fururút ánum
- hvorum Sunndag

Þibufud: Friðbjörn Magnússon
Ragnh. Eirleuðsd.
Magnús Bjarnason.

Þilskjóri
Þilskjóri

Litil hugleiðing.

Þú leitinn fyrir ofan báinn stótt hálfstálpadr drengur
og horfti hugfanginn á þegund kveldsáttarinnar, er þinn seundi
situstu geislaokvetur sína til fjallalindanna í suðr og austrátt
Lólin rann í hafit og geislaunir hvarfu hlegt og jafnt upp
kletta ritin, en sáinnandi ávældroti faldad: sáinnjatostrona
hátt á lopt.

Drengurinn lílli gat ekki slíkt augn sín frá kveldsgegnunni
og í hugstokk þess lásti sig ein hugsin: Ó! hve þad var yndis-
legt að eiga svona fagnit afitkvöld, stíllja svona fagra
geisla eftir sig í heiminnum. Geisla sem lýstu samþenda-
mómum laugt á mig. Selli dagar eiga kvöld. -
Stannu hugad: ekki einungis um afitkvöldit, hann villi
lífa lengi og mada stór, og þótt að sólin væri að hniga.
fann hann glögt að þad var morgun áfimm. - Stannu
fráði að verda stór mat, stór á leikavíði lífsins, merktu-
beri með blessandi hlýsi heudi, sem ræki lurt allu
kveldsáttarinnar sem gríftu yfir fjötinni.

Þad flaug sem eldingi gegnum þann: Ó! hve Guð er
gótt að gefa okkr þetta fagra sólrótta kvöld, en þú
er þessleidi Guds-empá similegri, er geisladigtur veit lífrít
til starfa á vottmorgni og málk í okkr sjálfum en
þekkom sem altog miltit sofa, kraftar sem liggja fjöturinn
skundum til afilona. Allum vit mí ekki að alhuga þetta
Magnússon okkr hvorsu mörg sólrótta kvöld hafa ormmit yfir

okkr, og horft minningarlans í gleymstuhafit, en afitkvöld
eignu vit þú all mun sitir, og óstunum eflaust eftir að þad verði
fagnit. Þú fagnir minningakler hvili yfir þú, og að einhverjir
geislar lýsi þeim sem syngjandi stunda eftir, helot laugt frá
þessa geisla gelun vit all eignast, en þú ræki á einum
venjulegum degi, heldi ef vit kappkostun á öllum afidegim-
nu að undirka, sólrótta kvöld, þú lest þad eflaust, altíu
og hlýr sunnanáttordegir á síu sólrótta kvöld.

Vit verðum að leylast vit að vera kom sunnanáttorinnar
og líkvaldei kvöldu norðauvindana neda um okkr hugsin
þú að þú kyrrst sólargróðrim. Sólskin og sunnanvindr
þarf að ríki í okkr og öllum okkr félagsþar, til þess að
hann geti bót grítan ávóxt, auust er hann einstís vitði
en ávóxt félagsþarinn á að mun þrostum sálar og lifna
á öllum svitnum, og þarf þú hver einstaklingur að nota eigin
krafta sem best, grata ekki þess sikt í fjödu, þú að þú verð
þad leki af honum ein og þar stunda, en þinnu sem ávæxt
vel silt þess gefit þeim mun meira.

Óstun eg þú og vona að hlý sunnanátt ríki altíu þessum
félagsþar, reki dádleysi og drunga lurt og geri andvinnu-
lofti heilnamt, til þess að hver einstaklingur geti leiki sér
á sitnotu - fagrau sólrótta aftan.

Stærn félagar! P.

Þrollinn sem að sendir áund og á
þessu eignu þig í gegnum þess og þar
þessu þessu fyrir þitt litra.

Þad er margt sem hugun fyllir vit áramól, ekki zist minningu
þú litra ávinn; og mí er þad ríkaal í huga minnum, af þú sem
litra ánt hefir þess í fíu með sér, hvorsu okkr þessa gamla
félag hefir dafnad bót að meðlimaból og líka á andlega svitnum
Eg get ekki látt þad hjálta að minnaal þess mí, hvorsu
ágetlega allir þeir hugmennafélagar sem þessum þessu verit
til starfa. þess vit sín stótt af heudi, bót: sjálfum sér og
félagi sinu til gagns og sóma. Jafnvel þótt eg þessi mjög
mikit að gera um þessar minndir, þú get eg ekki án þess
veit að hugsa um þad einmitt mí á kinnamóknunum, þad
kostar mig ádeins þad að vera hálfum þessu fíu á flakki.
Þessu þess 5/2 að morgni og eg á eftir að vinna smittit dagsvæði
þú þess í besta skapi, og þinn hvorsu starfsþessu lofar: öllum
ávinnu ef svo melli að vís. kvæða. Þitt þitt af hvorsu þessu er þess

Eg efast ekki um að þú hafir þekkt eða þekkt sama
 venuleikamann. Það er einmitt spróttit af þú að geta mótst
 þinn gullna morgunsmátt þú starfa. Eg hef þú ekki þetta
 óstí þú ykkar ein þessa. Þarft þú best meðan þú endist
 og laukit daginn snemma, með þú verðit þú upplýsingilegi
 sem einstaklingar, og þá líka sem félagar, hvergi svo félagi
 sem þú hefur þú. Eg er samfundur um að þú verðit líka
 lauglifari. Eg skal aðeins benda á þetta: sé verðit
 þarft snemma, verðit gleðin yfir þú að geta aftast
 miklu, — ekki sísti þú morgunsmátt — þú þess að
 koma öllum lífformum í besta ásigðanlag, og það
 viljum við að þú líkama og sál í besta „samstílli“
 þetta sjánu við fyrir okkur hjá stýrnunum stæpnum
 sem eru nállunum þú, sérstaklega á vörum og
 sumum, hvern þú fylgja sólargeislunum
 Þaxi velgengni, áhugi og starfsþróttu ykkar allra
 kom félagar, með komandi ári, og hefjum okkur
 sjálf og félag okkar í herra stígi.

Lífi starfsemi og árisvillu lýtu!

Þakka, þakka þakka fyrir lídnar stundir
 ykkar

Inabjörn

Þrjúslim

M. Þ.	Laudastogi Sunnudaginn 15. Jan. 1922	12. Feb.
Reur til annan- hvern Sunnudag	Ritnefnd: Snelji, Þinggeirn, Valgert Blöndal, Hergi Einarsson.	Ritstjóri Jón Einarsson

Lögur

Þessi stjórnun stífti formadr hvernunafélagsins í „Þrjúslim“
 um nokkrar greinar félagslaganna, þar sem þann er að reyna
 að sjána félagsmönnum þann á þinggerðunni þessu fyrir
 félag vork. Þetta þann mest um stíðari hluta 2. greina
 er fjallar um kindindishetit. Er þann að reyna að sama
 félagsmönnum að þessi hluti greinarinnar eig: ekki hven-
 rétt sinn, sem ein lagagrein okkar félagsþekkas.

Þann þessu grein sinn á niðri hi hitlegan þitt, sem eg
 alla mig ekki að þann að þetta þetta mig, þú eg þessu erit
 að félagar mig þann þetta og þann. Þú hljóðun einu
 þann að vera á lítt sátt með að grundvöllur eða þann þann
 þess félags sein lögur, er þann verðit að þann geit í þann
 við slefnu þá þess.

Það þessu mig með þessu stífti mig, er að
 reyna þú að þann þú er þann stífti mig þessu mig
 grein, er þessu í sér þessu, einu og eg þessu að þessu þann
 „Kindindishetit“ og einu að þessu þessu slefnu
 þann á kindilegan grundvelli. Um þetta stíðari þann þann
 mig þessu þann þann, og þessu að þessu eigu að þann
 þessu að þann þann þann, þann þann við öll þessu að þessu
 kindin. Þann þessu þann að þessu sé þannu mig á þessu
 og þessu þann þann þann að þessu hluti greinarinnar
 sé sjálfstíft, sem einu er að þannu aliti þannu þessu
 þann að glöða stíftilegan þann þann. Þann þann þann

Þetta stíftilegan þann af þessu.

Argvistinn

11. St	Laugavegi. Einnundaginn 29. Jan. 1922	B. Töl.
Stemmt úr auman- hvern Einnundag	Þiknefnd: Karalds Indresson Eiuli Sigurdsson Óskar Þeðjasson	Þikstjóri Jón Þórnannsson

Stótt 1922

Þat þjannar af degi, brosir í sálmum
kvikandi "Argvistli" fegurstu orna.
Ljónnar af hugljúfnum menningarmálum.
og málsnilli fjálofyndra Íslands sönnar.

Stær ljónnar fyrsti "Argvistli" framfaru og menningar
astundlypsins á Laugavegi, og orna er, að þjanni hana
veiti á stótti og bjartari, svo að hana fyrsti geisli verði
að hamingjuvegi, á hinum menningarmálum, og að þrantir
þar, sem vit höfum hugsað okkur að ganga til að ná full-
komnum þroska í fyrirlæpin okkar, veiti uman stánu
hamingjuvegi til eindregins félagsstarfar, og að einum
óeiðingum eigi sér státt uman þringsvirts félagslífsins
Þat félagsþrót státtum þann lífið létt og láta áreiðslu
fjálofyndra framfaru, á vestríði okkar fyrirlæpin, verða
að sívarandi þrót helgi þjótlegu menningu, og til gagna-
legru eftirbreytni fyrir aldna og óborna í límanu orði.

Þat státtum efla þrót líkamans með varandi þrót til
daglegru starfu og þessa milli að eða allar þjótlegu lífsi
eins og voris forþetr gjörða, til þess að vit getum orlit
sem fullkomnasti á flestum svíðum nútímans.

Þat vit getum létt. okkar eifstun þjótur eudronna sem
einum munni uman veitanda félagsmálar, með mag-
adduðum gletiblag múnir orna hris kvikandi, "Argvistli"

manndoms og menningar í orði og verki.
Eiu hris þjótur allu "aldri á vísu"
sé eifstun þjótur vor Íslands nútíva
fálum ei óeiðing, stímmening svíva
þannit og menlum státt þaut okkar rýfva

Eiuli Sigurdsson

Þegar eg var að lesa greinina hans vinnar minni, vísirjand
kvinndisheilinn, þá datt mér í hug matr, sem lengi er
línum að hofa á sólinu og for af þri slarblindu.
Stann getu ekki lengi á eftir aðgreint þá hlubi, sem hann
hofsir á. Eius fust mér að fosi minna fyrir vini minnum
greinuhöfundinum, sem svo mörkun óðrum, þegar um
kvinndisheit er rætt, þeir eru orðvir svo hjartegnit í
hofsir þess, að þeim ver glýfa á augum, svo þeir eigi sjá
dættu hlitina sem þessir fylgir.

Eg mæltist til þess í grein minni að um þetta mál
yrði rætt frá káttum hlitum, með hógvard og stíllingum
er þó mál festu og einu. Eg státt jafna að minn
hefir reynst þetta, enda þótt þat hafi ekki fyllilega
kerist, að útiloka ofstaki káttmannsins. Státt eg fyllist
leuda á að hann hefist létt til þjótlingamur fara með
sig í óviteigandi grunblaup er hann segir: "Stann
(félagsstarfarinn) vill af mér einu þinn þjótlingamur
honskem í lígum sínum (p.e) Þ kvindisheitit, og þat
í káttum til að gela óbundum frá félagsins káttu
mispurmt sínum eigin laudolögum. Þannu mispurmt
hann sínu eigin státtsemi og er létt til þess að vísu
að mentatr matr skuli státt þrót klátt afraun úli létt
eg verð að segja er þat er þannu ókáttadit og óviteigandi
þegar um ávarlest mál er að reia, að minn útic fyrir
mólherja, og fara í meglulegt stíttkast með slagordum
og óvöldum hugsumum, í státt þess sem ástíttvair
að ókólyfja sínar státtar, er þat yrði best til að státt
mátt frá lídum hlitum. Státt hefir hann kemt í þvering
fara skuli með stótlegru málum í kvindisfélagi og
þvering skali rannstaka þat, ef vísitmandi hefir þri fram
að hann hafi orlit óvair af þeim dögkjum sem
leyfist er að meglu í kvindisfélagi og lona, þri
segir hann um þri sem káttad verð á félagu í kvindisfélagi

for þaðan hlitinn með högræð og stillingun, en þó, með fæsta og einnri. Þetta þyrst ég hafa gjört, enda þótt formadr vilji ekki. Kainast vit að svo se, og eg get ekki fundit að komi nokkurslutar fram ofstaki í grein minni eius og greinarhöfundur heldur fram. Til eg heuda hömm á að það er ekki lausd vit að komi í ljós í þessari stöðu grein hans, aubanninga ofstaki, með vörðigandi orðum suo og d.d. "þar, sem hann er að hata minn "skilhest með slagortinn" o.fl., og færi hann lítil vörð fyrir sínu máli, með eltri hötspidni.

Svo er hann að hata minn að eg hafi lítil hlífninga minnar fara með orngi vörðigandi gömblaup, þar sem eg sagði: "að hann vildi áfma einþytingarmeola hömsteim-laga sínu, til þess að geta óbundinn frá félagsráðs hlíf, misþyngt sínum eigin laudolögum" þetta vil eg svo samna, og það með hans eigin orðum frá einhverstatar í nefndi grein, er það að formadr segir, "það er minn á einninn, að hvar gíðr draugu getur ekki feugit sig til að ofselja kunningja sínu rötthósi haldi lokar hann augunum fyrir bæyðileika hans" þetta get eg ekki skilið óðrvisi, en að hann elhisk til að hvar einn hylmi yfir brok sínum augum. En hvar grein slíku draugu? Já, eg get ekki fundit annað til en að hann misþyngi sínum eigin laudolögum og e eg hessa í þri að hattrvotr formadr, sem að minna líti er veltvngandi mátt, skuli slá slíku fram, að þetta geri nokkr gótr draugu. Þann atthi að minna líti, minna kosti segja að leida kunningja sínum fyrir sjónir brok hans, óðr en hann fer leugur.

Eg þyrst vita að formadr hugsi sem svo, af kúndindroheit er í félagskap og veidi einhver félagi nýggis at þri að hafa brott heib zilt, þá veidi at halda þri áfram sem löglegum. Þann at vera, en myndi það ekki geta orðit þeim sem í félagskapinn ganga og finna sig reika á Svellinn, óðrinn ef þeim vdi slík hatta búin, en þá veit eg einn mótta sem hona myndi frá mótþaki, óðrinn, og hún er þessi þá myndi eftirall fara svo að færi myndu vilja at ganga í félagskapinn, og þá gefnuð komit fyrir að enuett hugnuma félagi vdi til, og er það at minna líti eius og eg hefji að hendi fram betra. Þri, er það ekki vit mynd kunnslóðin, sem eignum at vaka yfir lögun og velferð þri okkar, og þetta sem er íttent at vera eilhvotr þytingarmeola

velferðarmál, ekki einungis vörð þjóðar, heldr alls mannkynsins. Þaðan hefji formadr þess ábyggilegn skathafingar að meiri hluti þjóðarmar hafi kunnat sír hóf í vinnubannini, með þessu eltar hann vist at samna þat, að þeir höfsmennirnir, hafi ekki atthi að gjalda þess þó að minni hluti, sem hann heldur fram at sí, hafi drukkut frá sír vitit. En þó vil eg spyrja er það ekki rötthmet krafa að höfsmennirnir lat af þessari óþyrfa nauð, sínu ef það geti þjargal þinnu þri skrifat stendr: "þu atth að elska náingann sem sjálfan þig.

Í 9. grein 9. fundargæðar frá 20. nóvember 1921, stendr Formadr skipti frá þri at hann samta. leitni sitasta fundar, hefti, lalat vit fyrstingurilaxann á þannvegi og hann gefit þat upplýsingar að U. M. D. Þindastól myndi einn ekki stríkat útrí sambandinn", 2. grein sínu til formadr at vit séum kominn útrí sambandinn álitr hann afleitingu þess at vit höfum höbit á móti, lögun þess, þar sem ekki hafi veitit haldnis neygilega margir fundir á 2. rötinn, sem sí fundu á öðrinn en ekki nemo þri at hinnu, en eigi at vera 6. Þella hann nokk at vera, en þess minnist eg að formadr sagti á fundinum 20. nóv. fr. at, að hann hefti sagt rilarannu (þri orðum) at vit værum orðin brotley vit sambandi, en þá hefti rilarinn all at segja að hann fyrsti líka sök hjá þeim, þar sem þeir höftu eigi reut skyrsluforn til at fylla til, og skuldist mér at þat atthi at geta mest, og vit sömmu einni í sambandinn. Sí þat svo, þi held eg þri fram at vit megnun eigi bægra neinu ákvæði. Þalokkar lögun, er geti komit á bága vit lög sambandsins fyr en vit sömmu einni at segja okkr vit þri, og þess vegna álykta eg, þ. e. s. ef vit viljum halda okkr vit almenn fundarskóp, þá megi alls ekki hregfa vit at taka þessa mótta grein in lögunum á þessum aðalfundi. Þat veidi at bitu mesta aðalfundar sömm vit þá kinn lögleya at segja okkr vit sambandinn.

Þrást í grein sínu er hattrvotr formadr at lala minn at sé mesti misshilungur hjá mér at félagi bygd á kúndilegum grundvelli og vinkúndi, þri at vera samfara, segir hann at eg minni samfara at vera samfara, segir hann at eg minni samfara minn þat ef eg les í ritningunni, en þó vil eg kinn minni

þessa fornamur að afhuga þessar fjórar greinar
riktningarinnar: "Þið þer eigi að þér endi mæleri
Elds, og að audi Elds þið i yðr. Ef notku eyðir mæleri
Elds mun Eld eyða þommu, þú mæleri. Elds er heilagur
og það endi þér." (I. Kor. 3. 16-17.)

Og sérhver sá er lekur þáttur kappleikjinn, er bindið
Samur: öllu, þeir þu þess að heita forgygilegan
sigurveig, en ver oforgyngilegan" (I Kor. 9. 25.)

þér elskatis, og á minni yðr, sem gesti og úllendingu
að halda yðr frá holdlegum gróndum, sem heyrja
skitid gegn Sálummi (I. Pet. 2. 11.)

Þú situr þu vil og þu þessa þér við einu vísindis-
manns dr. med. Matt. Stellanus (þinni) er notkun
eftir aldamað hlaut doctorgradbot við háskólum
i Kaupmannaborg þú mjög íkælega þannu þú
á áfengismálinu þú: frá þegnifólagsfræðilegu og
háfræðislegu Sjónarmídi. Þannu segir: "Þú hverstomur
í þrottaföllum þu að samþætta d þér og þér mun
að áfengi veiki líkamshraflana, á hvem hátt og i
hnekkum mati sem þess er meyllt." Þannu er þú
þessi vísindamaðr að segja að höfsmanninum sé
þannu skadsonu.

Það þu er þú, og vonu, að allir þess i mikli
misskilungr, sem formaðr er að þala mun, og að
meslu þorfinnu, og legg svo málið, i áttum þínum,
undir þom þú þann þilagssýslkinn, i von mun
að þú þafit skilid mig réllilega.

Þristján C. Magnússon

